

Jiřina Wágnerová - Scénář – rozhlasová reportáž

„Když jsme byli v tý školce, tak nám říkali, že když bude houkat siréna, tak se musí do krytu.“

Toto je jedna ze vzpomínek Jiřiny Wágnerové, narozené roku 1939, která zažila v dětství konec 2. světové války.

Rodina Jiřiny Wágnerové vlastnila menší hospodářství ve Svěpravicích.

„No, začátkem padesátých let nakládali taky jako nesmyslný odvody jako z obilí, no, z toho, co se na tom poli vypěstovalo, tak se muselo všechno odvádět státu. No a měli to tak vymyšlený, že každý rok to zvýšili, ale o hodně. Až to došlo tak daleko, že už to nebylo vůbec únosný, že už nezbyla zásoba nějaká pro zvířata na zimu, tak se nedalo nic dělat, tak to hospodářství muselo skončit.“

Kvůli svému původu si nemohla zvolit školu, kterou by si přála studovat.

„Ale já jsem říkala no, co já budu teďkon dělat. Tak jsem říkala, tak školu, no, tak nějakou tu ekonomickou. Ovšem když přišla komise, která rozmísťovala do různých škol, tak říkala: „Ty chceš školu? No prosím tě, dcera kulaká, no, to, to nepřichází v úvahu.“ říkám no jo, ale ja nevím jako, co jinak a oni říkaj učňák.“

Měla na výběr několik oborů - malířka pokojů, soustružnice, práce na státních statcích nebo zahradnictví. Nakonec si vybrala zahradnictví.

Po ukončení školy vystřídala několik zaměstnání, založila rodinu a v srpnu 1968 očekávala své druhé dítě.

„A já jsem zapla rádio a teďkon hrála hymna a potom bylo zvláštní vysílání, no tak jsem zbystrila, co se to děje. No a pak oznamovali, že jsme byli napadeni, že vojska Sovětského svazu překročila hranice.“

Přesto se vydala do práce.

„Na Černém mostě stály tanky. Je to pocit příšernej, když vidíte ty tanky, ty hlavice namířené na domy, na lidi. No je to pocit hroznej.”

A co vlastně vzkazuje naše pamětnice mladší generaci?

„Koukejte nasbírat informace a hlavně přemýšlejte. Čtěte, čtěte hodně a třeba poslouvejte i tu televizi, ale dělejte si svůj názor na věc, nenechte se někým někým dotlačit k nějakému nesmyslu. Bude líp!”